

YOUNG
ADULT

VICTORIA AVEYARD

SABIA DE
STICLĂ

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

UNU

Tresar. Cârpa pe care mi-o dă este curată, dar încă miroase a sânge. N-ar trebui să-mi pese. Deja am hainele murdare de sânge. Cel roșu este al meu, firește. Cel argintiu aparține altora. Lui Evangeline, lui Ptolemus, acvaticului, tuturor acelor care au încercat să măucidă în arenă. Presupun că o parte din el este și al lui Cal. Tăiat și învinețit de așa-zișii noștri călăi, a sângerat puternic prăbușit acolo, pe nisip. Acum stă vizavi de mine și se holbează la propriile picioare, așteptând ca rănilor să înceapă procesul lent de vindecare pe cale naturală. Eu arunc o privire spre una dintre numeroasele tăieturi pe care le am pe brațe, cel mai probabil de la Evangeline. E proaspătă și suficient de profundă ca să-mi lase o cicatrice. O parte din mine se bucură. Rana asta zimțată din carnea mea nu se va vindeca prin magie la atingerea mâinilor reci ale vreunui tămăduitor. Cal și cu mine nu mai suntem în lumea argintiilor, unde mereu se găsește cineva care să ne șteargă cicatricile dobândite pe merit. Am scăpat. Sau, cel puțin, eu am scăpat de-acolo. Lanțurile lui Cal îi vor aminti mereu de captivitate.

Farley îmi atinge mâna ca să mă facă atentă. O atingere surprinzător de blândă.

— Ascunde-ți chipul, fetiță cu fulgerele! Asta caută ei.

Măcar acum fac ce mi se spune. Ceilalți mă imită, trăgându-și pânzele roșii peste gură și nas. Chipul lui Cal rămâne neacoperit, dar nu pentru multă vreme. Nici nu se împotrivesc atunci când Farley îi pune masca la loc, făcându-l să arate la fel ca noi.

Măcar de-ar fi fost ca noi.

Un bâzâit electric îmi încinge sângele, amintindu-mi de scrâșnetele trenului subteran. Ne duce inexorabil înainte, spre orașul care odinioară a fost un paradis. Trenul aleargă, zbierând amarnic pe șinele vechi, aidoma unui alergător argintiu într-o cursă pe teren deschis. Ascult scârțâitul de metal pe metal, îl simt adânc, până în oase, unde se instalează o durere rece. Furia care mă cuprinsese, *forța* pe care o simțisem în arenă mi se par acum doar niște amintiri îndepărtate, care lasă în urmă numai suferință și teamă. Nici nu vreau să-mi imaginez la ce s-o fi gândind Cal. El a pierdut totul, a pierdut *tot* ce-i fusese mai drag pe lume. Un tată, un frate, un regat. Habar n-am cum de încă mai poate să-și păstreze calmul.

Nu trebuie să-mi explice nimeni motivul grabei noastre. Farley și oamenii ei, încordați ca niște arcuri, sunt toată explicația de care am nevoie. *Încă mai fugim.*

Maven a trecut pe aici înainte și Maven va veni din nou. De data aceasta, însoțit de toată furia soldaților lui, a mamei sale și a noii lui coroane. Ieri era prinț, astăzi e rege. Am crezut că îmi este prieten, logodnic. Acum știi că m-am înșelat.

Pe vremuri am avut încredere în el. Acum am învățat să-l urăsc, să mă tem de el. A participat la asasinarea propriului tată ca să pună mâna pe coroană și i-a înscenat fratelui său crima aia odioasă. Știe că radițiile din jurul Orașului Ruinelor sunt o minciună – o șarlatanie – și mai știe și încotro se îndreaptă trenul.

Adăpostul construit de Farley nu mai este sigur. Nu mai este sigur pentru noi. *Nu mai este sigur pentru voi.*

Este posibil să ne îndreptăm spre o capcană.

Sesizându-mi neliniștea, cineva mă strânge de umeri. *Shade.* Tot nu-mi vine să cred că fratele meu este aici, că este în viață și, lucrul cel mai ciudat, că este asemenea mie. Roșu și argintiu – și cu putere dublă.

— N-o să permit să te răpească din nou, murmură el atât de încet, că de-abia îl aud.

Presupun că este interzis să fii loial oricui, în afară de Garda Stacojie. Nici măcar loialitatea față de propria familie nu este permisă.

— Îți promit.

Mă alină prezența lui, mă poartă înapoi în timp. Înainte de momentul când a fost recrutat, mă duce într-o primăvară ploioasă, când amândoi ne puteam preface că mai suntem copii. Atunci nu exista nimic altceva decât noroiul, satul și obiceiul nostru prostesc de a ignora viitorul. Acum nu mă gândesc decât la viitor și mă întreb pe ce potecă întunecată ne-au împins acțiunile mele.

— Ce facem acum?

Întrebarea mea i se adresează lui Farley, însă privirea mea se oprește asupra lui Kilorn. Stă lângă umărul ei, protector bine intenționat, cu maxilarele încleștate și cu bandaje pline de sânge. Și când te gândești că până de curând fusese un biet ucenic de pescar. Aidoma lui Shade, și el pare stingher aici, fantomă a unor vremuri trecute.

— Mereu există un loc unde să fugi, răspunde Farley, mai atentă la Cal decât la orice altceva.

Se așteaptă ca el să se lupte, să opună rezistență, dar nu face nici una, nici alta.

— Ține-o în brațe în continuare, îi spune Farley lui Shade după o tăcere îndelungată.

Fratele meu dă din cap, iar mâna lui grea mă cuprinde și mai strâns de umeri.

— Nu trebuie s-o pierdem.

Nu sunt nici conducător de armată și nici strateg, dar logica ei este evidentă. Eu sunt fetița cu fulgerele – sunt electricitate vie, un fulger în formă de om. Oamenii îmi cunosc numele, știu cum arăt, știu ce sunt în stare să fac. Sunt valoroasă, sunt puternică, iar Maven va încerca prin orice mijloace să mă împiedice să ripostez. Nu știu cum m-ar putea apăra fratele meu de regele ăsta degenerat, chiar dacă seamănă cu mine, chiar dacă este cea mai rapidă ființă pe care am văzut-o eu vreodată. Dar trebuie să cred că așa va fi, cu toate că pare un miracol. La urma urmei, am văzut atâtea lucruri imposibile. Dacă am scăpa din nou cu viață, ar fi cel mai mic dintre ele.

Zgomotul făcut de armarea puștilor răsună prin tot trenul: Garda se pregătește. Kilorn se mută mai aproape de mine și rămâne să mă păzească, clătinându-se ușor pe picioare și cu mâna încheștată pe patul armei agățate în bandulieră. Se uită cu blândețe în jos, spre mine. Încearcă să-mi zâmbescă încurajator, să mă facă să râd, dar ochii lui verzi și strălucitori sunt serioși și speriați.

Spre deosebire de el, Cal stă tăcut pe jos, aproape netulburat. Pare senin, deși el are cele mai multe motive de teamă: pus în lanțuri, înconjurat de dușmani, vânat de propriul frate. Dar nu mă mir. Soldat din naștere, înțelege războiul mai bine decât noi toți. Și evident că acum suntem în război.

— Sper că n-aveți de gând să vă luptați, spune el.

Este prima oară după multe minute când deschide gura. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea, dar cuvintele lui o ironizează pe Farley.

— Sper că intenționați să fugiți.

— Ține-ți părerile pentru tine, argintiule! îl repede ea, îndreptându-și umerii. Știu ce avem de făcut.

Vorbele îmi ies din gură fără voia mea:

— Și el știe.

Mă arde privirea ei furioasă, dar am înfruntat priviri și mai urâte. Nici măcar nu tresar.

— Cal știe cum se luptă ei, știe la ce fel de tertipuri vor recurge ca să ne oprească. Folosește-l!

Ce simți când ești folosită? Mi-a scuipat cuvintele astea în față pe când mă aflam în închisoarea de sub Circul Oaselor și atunci mi-am dorit să mor. Acum nu mă mai dor.

Farley nu spune nimic, iar lui Cal îi este de-ajuns.

— Vor aduce cu ei o mulțime de Gura-Leului, spune el posomorât.

Kilorn izbucnește în râs:

— Flori?

— Avioane, spune Cal, cu ochii lucindu-i plini de dezgust. Aripă portocalii, corp argintiu, un singur pilot, ușor de manevrat, perfecte pentru războiul urban. Fiecare transportă câte patru rachete de luptă. La o escadrilă, asta înseamnă patruzeci și opt de rachete de care trebuie să vă feriți, plus muniția ușoară. Credeți că o să reușiți?

Îi răspunde doar tăcerea. *Nu, nu o să reușim.*

— Iar avioanele sunt cele mai mici dintre grijile pe care trebuie să ni le facem. Vor zbura în cerc, ca să apere perimetrul, ca să ne țină pe loc până ajung trupele terestre.

Se uită în jos, făcând o socoteală rapidă în gând. Se întreabă cum ar proceda el dacă ar fi liber și în cealaltă tabără. Dacă el ar fi regele, nu Maven.

— Ne vor înconjura și ne vor prezenta condițiile lor. Vă vor cere să ne predați pe mine și pe Mare în schimbul vieților voastre.

Încă un sacrificiu. Trag încet aer în piept. Ieri-dimineață, cam pe vremea asta, înainte de începutul acestei nebunii, aș fi fost fericită să mă predau, dacă așa îi puteam salva pe Kilorn și pe fratele meu. Însă acum... acum știu că sunt deosebită. Acum trebuie să-i protejez eu pe alții. Acum nu mai trebuie să dispar.

— Nu putem fi de acord, dau eu glas crudului adevăr.

Simt privirea pătrunzătoare a lui Kilorn, dar nu-mi ridic ochii. Nu i-aș suporta dezaprobarea.

Cal nu este la fel de aspru. E de aceeași părere cu mine și dă din cap.

— Regele nu se așteaptă să ne dăm bătuți, spune el. Avioanele ne vor îngropa sub ruine, iar ceilalți îi vor extermina pe supraviețuitori. Va fi ceva mai mult decât un masacru.

Nici măcar atunci când este peste măsură de îngrijorată, Farley nu renunță la orgoliul care o caracterizează.

— Adică, ce sugerezi? îl întreabă, aplecându-se către el. Să ne predăm necondiționat?

O expresie aproape scârbită traversează chipul lui Cal.

— Și așa Maven o să ne omoare. Ori în celulă, ori pe câmpul de luptă, n-o să se lase până nu ne vede morți pe toți.

— Atunci, mai bine să murim luptând.

Vocea lui Kilorn sună mai puternic decât ar fi normal, însă degetele îi tremură ușor. Arată la fel ca toți ceilalți rebeli, gata să se sacrifice pentru cauză. Însă prietenului meu încă îi este teamă. E încă un băietan, nu are decât optsprezece ani, prea multe motive să trăiască și prea puține să moară.

Cal râde batjocoritor de declarația forțată, dar insolentă a lui Kilorn. Cu toate acestea, nu mai spune nimic. Știe prea bine că nu ar ajuta pe nimeni dacă ar face o descriere detaliată a morții noastre iminente.

Farley nu-i împărtășește sentimentele și dă din mână, arătând că nu-i pasă de părerile lor. În spate, fratele meu îi reflectă întocmai hotărârea.

Ei știu ceva ce noi nu știm, ceva ce nu vor încă să ne spună. Maven ne-a învățat pe toți cât de mare este prețul pe care trebuie să-l plătești atunci când ai încredere în cine nu trebuie.

— Nu noi vom muri astăzi, se mulțumește ea să spună, înainte de a porni hotărâtă spre partea din față a trenului.

Sunetele scoase de ghetete amintesc de un ciocan care lovește o podea metalică. Fiecare pas vorbește despre încăpățânarea și dârzenia ei.

Sesizez încetinirea trenului înainte să o simt. Electricitatea slăbește, iar lumina se reduce când alunecăm în stația subterană. Nu știu ce vom găsi pe cerul de afară. Poate ceață albă sau poate dispozitive portocalii. Celorlalți nu le prea pasă și ies din tren gata să-și urmărească țelul. Învălușiți în tăcere, înarmați și mascați, arată ca niște soldați adevărați, dar eu știu mai bine adevărul. Nu sunt deloc potriviți pentru ce va urma.

— Pregătește-te! îmi șuieră Cal la ureche și vocea lui mă înfioară.

Îmi amintește de zilele lungi din trecut, de dansul sub lumina lunii.

— Amintește-ți cât ești de puternică.

Kilorn își face loc cu umerii până ajunge lângă mine, separându-mă de Cal înainte să-i pot spune că forța și harurile mele reprezintă singurele lucruri de care sunt sigură acum. Am încredere doar în electricitatea care îmi curge prin vene.

Vreau să cred în Garda Stacojie, dar și în Shade și în Kilorn. Totuși, mă voi abține, fiindcă nu am uitat dezastrul provocat de încrederea mea, de *orbirea* mea și de situația în care ne-a adus Maven. Cal iese și el din discuție. E prizonier, un argintiu, un dușman care ne-ar trăda dacă ar putea, dacă ar avea unde să fugă.

Curios, dar mă simt atrasă de el. Îmi amintesc de băiatul care mi-a dat o monedă de argint când nu aveam nimic. Cu un simplu gest, mi-a schimbat viitorul și l-a distrus pe al lui.

Ne unește o alianță, una neobișnuită, făurită din sânge și trădare. Suntem legați, conectați și luptăm împotriva lui Maven, împotriva tuturor celor care ne-au amăgit, împotriva lumii care se află pe punctul de a fi sfâșiată din interior.

Ne așteaptă tăcerea. O ceață cenușie, jilavă plutește peste ruinele din Naercey, aducând cerul atât de aproape de noi, că l-aș putea atinge. Este rece, se simte frigul toamnei, acest anotimp al schimbării și al morții. Deocamdată nu se vede nimic pe cer, nu au apărut încă avioanele care să distrugă un oraș distrus deja. Impunându-ne un ritm alert, Farley ne conduce de la șine către bulevardul larg și pustiu. Ruinele se cască în fața noastră ca un canion, mai întunecate și mai zdrobite decât îmi aduc eu aminte.

Ne îndreptăm spre est, spre linia ascunsă a țărmului. Clădirile înalte, pe jumătate dărâmate, se apleacă deasupra noastră; ferestrele lor sunt ca niște ochi care ne urmăresc. Argintiii s-ar putea ascunde printre ruine și prin gangurile întunecate, gata să ucidă Garda Stacojie. Maven m-ar obliga să mă uit cum îi doboară pe rebeli, unul câte unul. Nu mi-ar oferi luxul unei morți rapide și fără chinuri. *Sau mai rău, îmi spun. Poate nici nu mă va lăsa să mor.*

Gândul ăsta îmi îngheață sângele ca un „fior“ argintiu. Indiferent cât de multe minciuni mi-a spus Maven, încă mai cunosc o părticică din inima lui. Îmi amintesc cum îi tremurau degetele atunci când m-a înșfăcat printre gratiile celulei. Și îmi amintesc numele rostit de el, numele care îmi spune că totuși îi bate o inimă în piept. *Numele lui era Thomas și a murit sub ochii mei.* Nu l-a putut salva pe băiatul acela. Dar mă poate salva pe mine, în felul lui ciudat.

Nu. Nu i-aș da niciodată această satisfacție. Prefer să mor.

Însă, oricât aş încerca, tot nu pot să uit cum mi-l închipuiam eu: un prinț pierdut și părăsit de toți. Îmi doresc să fi fost așa în realitate. Îmi doresc ca persoana aceea din imaginația mea să existe și în altă parte decât doar în amintirile mele.

Ruinele din Naercey au un ecou straniu, mult mai tăcut decât ar fi normal. Înțeleg motivul și tresar. *Au dispărut refugiații.* Femeia care mătura munți de praf, copiii care se ascundeau prin canale, umbrele fraților și ale surorilor mele roșii – toți au fugit. Doar noi am mai rămas.

— Poți să crezi ce vrei despre Farley, dar să știi că proastă nu e, spune Shade, răspunzându-mi la întrebarea pe care nu i-o puseseam încă. A dat azi-noapte ordinul de evacuare, după ce a evadat din Acheon. Și-a închipuit că tu și Maven nu veți rezista la tortură și veți vorbi.

S-a înșelat. Nu a fost nevoie să-l tortureze pe Maven. Și-a pus imediat mintea la dispoziția lor și le-a oferit toate informațiile. A lăsat-o pe mama lui să-i cotrobăie prin minte și să afle despre trenul subteran, despre orașul secret, despre *listă*. Acum toate astea îi aparțin ei, așa cum îi aparține și el.

Membrii Gărzii se înșiră în urma noastră, o gloată haotică de bărbați și de femei, toți înarmați. Cu ochii în patru, Kilorn pășește în spatele meu, iar Farley se află în frunte. Ținându-l strâns de brațe, doi soldați îl ajută pe Cal să meargă după ea. Din cauza eșarfelor roșii, arată ca niște creaturi de coșmar. Atât de puțini am rămas, poate nu mai mult de treizeci. Și toți răniți și de-abia târându-ne. Atât de puțini am supraviețuit.

— Nu suntem destui ca să continuăm rebeliunea, chiar dacă ar fi să scăpăm cu viață, îi șoptesc eu fratelui meu.

Mă aude, cu toată ceața joasă care îmi înăbușă vocea. Colțul gurii îi zvâcnește, ca și cum ar vrea să zâmbească.

— Asta nu-i treaba ta.

Înainte să-l întreb ce vrea să spună, soldatul din fața noastră se oprește brusc. Și nu este singurul. În fruntea coloanei, Farley stă cu pumnul ridicat, uitându-se urât la cerul de ardezie cenușie. Toți ceilalți facem la fel, căutând cu ochii ceva ce nu putem vedea. Numai Cal stă cu privirea în pământ. Deja știe cum arată osânda noastră.

Ceața este sfârtecă de un strigăt îndepărtat, inuman. Sunetul este mecanic și constant și se rotește pe deasupra noastră. Nu este singur. Douăsprezece umbre în formă de săgeți gonesc pe cer, sfredelind norii cu aripile lor portocalii. Nu am văzut niciodată un avion atât de aproape și pe timp de zi, așa că rămân cu gura căscată și cu ochii la ele. Farley urlă niște ordine la Garda Stacojie, dar eu nu o aud. Sunt prea absorbită de ce se petrece pe cer și mă holbez la moartea cu aripi care face un arc pe deasupra noastră. La fel ca motocicletă lui Cal, mașinile astea zburătoare sunt frumoase, doar curbe imposibile din sticlă și din oțel. Presupun că au fost construite cumva cu ajutorul unui magnetron, altminteri cum ar putea metalul să zboare? Motoarele în nuanțe de albastru de sub aripi scot scânteii, indiciu al acționării electrice. Simt curenții de aer stârniți de trecerea lor, ca o răsuflare ușoară pe piele, dar adevărul este că sunt prea departe ca să simt altceva. Dar de văzut le văd și mă holbez îngrozită la ele.

Avioanele zbură și se învârtesc în jurul insulei Naercey, fără să se desprindă din cercul perfect al formației lor. Aș putea chiar să-mi închipui că sunt inofensive, că nu sunt nimic altceva decât niște păsări bizare care au venit să vadă urmările unei rebeliuni. Apoi o săgeată din metal gri trece pe deasupra mea. Zboară prea repede ca să-mi dau seama ce este și lasă în urmă o dâră de fum. Se ciocnește de o clădire din josul străzii și dispare printr-o fereastră spartă. O fracțiune de secundă mai târziu se aude un buibuit puternic, iar explozia vărgată în roșu și portocaliu distruge întregul etaj al casei deja pe jumătate năruite. Construcția se

sfărâmă cu totul, prăbușindu-se pe pilonii vechi de o mie de ani, care se frâng ca niște scobitori. Prăbușirea întregii structuri se desfășoară mult prea lent, dându-mi senzația că nu se întâmplă cu adevărat. Simt șocul zdruncinăturii în capul pieptului, de-abia atunci când dărâmăturile se rostogolesc pe stradă, blocându-ne drumul. Ne izbește un nor de fum și praf, dar nu mă feresc. Acum e nevoie de mult mai mult ca să mă sperii.

Negura cafenie ne învăluie. La fel ca mine, și Cal rămâne în picioare, chiar atunci când paznicii lui se ghemuiesc la pământ. Privirile ni se întâlnesc pentru o clipă și își gârbovește umerii. Este singurul semn de înfrângere pe care mi-l va arăta vreodată.

Farley se agață de bărbatul de lângă ea și se ridică în picioare.

— Risipiți-vă! strigă ea, indicându-ne aleile laterale. Spre nord, spre tuneluri!

În timp ce vorbește, le face semn și locotenenților ei, spunându-le unde să se ducă.

— Shade, în partea cu parcul!

Fratele meu dă din cap. Știe ce vrea să-i spună Farley. O altă rachetă se izbește de clădirea de lângă noi, acoperindu-i vorbele. Dar este ușor să ghicești ce strigă.

Fugiți!

O parte din mine îmi cere să rămân pe poziție, să mă lupt, să nu cedez. Fulgerele mele alb-purpurii mă vor transforma imediat într-o țintă și vor atrage avioanele, salvând astfel Garda. Ba chiar aş putea să dobor unul sau două avioane înainte să mor. Însă nu se poate. Valorez mai mult decât toți ceilalți, mai mult decât măștile și bandajele roșii. Shade și cu mine trebuie să rămânem în viață – dacă nu pentru cauză, măcar pentru ceilalți. Pentru sutele la fel ca noi de pe listă – corciturii, anomalii, monștri, absurdități cu sânge roșu și argintiu – care cu siguranță că vor pieri dacă noi dăm greș.

Shade știe asta la fel de bine ca mine. Mă ia de braț atât de strâns, că precis mă învinețește. Îmi este aproape prea ușor să alerg în pas cu el, să-l las să mă conducă departe de bulevardul larg, într-un pâlc verde-cenușiu de copaci neîngrijiți. Cu cât intrăm mai adânc, cu atât copacii sunt mai deși, răsuciți unul în jurul celuilalt ca niște degete bolnave și diforme. O mie de ani de pă-rărire au transformat terenul acesta micuț într-o junglă moartă. Așa că ne adăpostim aici de mașinăriile din cer, care se aud tot mai aproape. Kilorn se ține după noi. O clipă doar îmi pot imagina că suntem acasă și că hoinărim prin satul nostru, Pilonii, în căutare de distracții și de belele. Dar se pare că doar de belele avem parte.

În cele din urmă, Shade se oprește – lăsând dăre prin țărână cu călcâiele –, iar eu am ocazia să mă uit înapoi. Kilorn se oprește și el lângă noi, cu pușca inutil îndreptată spre cer. Nu ne mai urmează nimeni. Nu mai văd nici strada și nici cârpele roșii fugind printre ruine.

Fratele meu se uită în sus, printre crengile dese, așteptând ca avioanele să se îndepărteze.

— Unde mergem? îl întreb eu cu respirația tăiată.

În locul lui, îmi răspunde Kilorn:

— La râu. Și dup-aia, la ocean. Poți să ne duci?

Se uită la mâinile lui Shade de parcă i-ar putea citi talentul pe trup. Însă puterea lui Shade este ascunsă, la fel cum este și a mea, o putere invizibilă până în momentul în care el hotărăște să o deconspire.

Fratele meu clatină din cap.

— Nu dintr-un singur salt. Este prea departe. Și aș prefera să alerg, mi-aș economisi puterile.

I se întunecă privirea și adaugă:

— Până când va fi neapărat necesar să mi le folosesc.

Eu sunt de acord cu el. Știu din proprie experiență ce înseamnă să-ți secătuiască puterile, să fii obosit până în măduva oaselor, de-abia în stare să te miști, darămite să mai și lupți.

— Unde îl duc pe Cal?

Întrebarea mea îl face pe Kilorn să se cutremure.

— Al naibii să fiu dacă-mi pasă!

— Păi ar trebui să-ți pese, îl reped eu, chiar dacă tremurul din glas îmi trădează nesiguranța.

Ba n-ar trebui să-i pese. Și nici ție. Prințul nu mai este, și cu asta basta.

— Ne poate ajuta să scăpăm. Poate să se lupte alături de noi.

— Va fugi sau ne va ucide de îndată ce i-am da ocazia! se răstește el la mine, smulgându-și eșarfa de la gură ca să-mi arate expresia plină de furie întipărită pe chip.

Cu ochii minții, văd focul lui Cal. Mistuie totul în drumul lui, de la metal la carne de om.

— Te-ar fi ucis până acum, dacă așa ar fi vrut, spun eu.

Nu exagerez, iar Kilorn știe foarte bine asta.

— Nu știi de ce mi-am imaginat că ați depășit faza ciondănelilor, intervine Shade. Prost am fost!

Kilorn murmură niște scuze chinuite printre dinții încleștați, dar eu mă abțin. Sunt atentă la avioane, le simt inimile electrice bătând alături de inima mea. Pulsațiile lor slăbesc cu fiecare secundă, se îndepărtează.

— Avioanele pleacă. Dacă vrem să mergem acolo, trebuie să pornim chiar acum.

Și fratele meu, și Kilorn îmi aruncă priviri ciudate, dar nu mă contrazice niciunul.

— Pe aici, spune Shade, arătând o potecă îngustă, aproape invizibilă, care șerpuiește printre copaci, pe unde țărâna a fost împrăștiată, dezvelind piatra și asfaltul de dedesubt.

Mă ia din nou de braț, iar Kilorn se năpustește înainte, stabilind un ritm alert.

Ne zgârie ramurile copacilor aplecate peste poteca tot mai strâmtă, atât de strâmtă că, la un moment dat, devine imposibil să mai alergăm unul lângă altul. Însă, în loc să-mi dea drumul, Shade mă strânge și mai tare de braț. Și atunci îmi dau seama că nu el mă strânge. Ci aerul, *lumea*. Totul se comprimă într-o secundă neagră, acidă. Apoi, cât ai clipi, ne aflăm dincolo de copaci și îl așteptăm pe Kilorn să iasă din crângul cenușiu.

— Dar era în fața noastră, șoptesc eu, privind de la Shade la potecă și iar la Shade.

Traversăm până în mijlocul străzii, sub cerul întunecat și vălătucii de fum.

— Ai...

Shade zâmbește. Reacția asta a lui pare deplasată pe fundalul urletelor îndepărtate ale avioanelor.

— Să zicem că... am făcut un salt. Atâta timp cât te ții bine de mine, ai să poți să mă urmezi, îmi spune el și imediat ne îndeamnă să ne grăbim spre alea din apropiere.

Îmi sare inima din piept la gândul că tocmai ce mă *teleportasem*. Entuziasmul m-ar putea face să uit pentru moment de situația grea în care ne aflăm.

Dar mi-o amintesc imediat avioanele. O altă rachetă explodează mai la nord de noi, dărâmând o clădire într-un vuiet ca de cutremur. Un val uriaș de praf se rostogolește pe alee, acoperindu-ne cu un alt strat cenușiu. Într-atât m-am obișnuit cu fumul și cu focul, că de-abia mai simt mirosul de ars atunci când cenușa se cerne peste noi ca o ninsoare. Lăsăm urme în ea. Poate ultimele pe care le vom face vreodată.

Shade știe unde ne ducem și știe cum trebuie să alerge ca să ajungem repede. Kilorn ține pasul cu el fără probleme, cu toate că arma îl cam încurcă. Deja am făcut un ocol și am ajuns iar la

bulevardul cel mare. Spre est, praful și țărâna se învâlburează într-o rază de lumină care aduce cu ea o boare sărată de aer marin. La vest, prima dintre clădirile prăbușite zace aidoma unui uriaș mort, blocându-ne drumul înapoi la tren. Suntem înconjurați de cioburi, de ziduri ce stau să se dărâme și de scheletele metalice ale caselor. Ne aflăm într-un palat al ruinelor.

Ce-a fost asta? mă întreb eu vag. *Julian ar ști să-mi spună.* Mă doare și să mă gândesc la numele lui, așa că alung întrebarea.

Câteva cârpe roșii se ivesc din norul de cenușă și eu caut din priviri o siluetă cunoscută. Însă Cal nu se vede nicăieri și mi se face teribil de frică.

— Nu plec fără el.

Shade nici nu se obosește să mă întrebe despre cine vorbesc. Știe.

— Prințul va veni cu noi. Pe cuvânt!

Răspunsul pe care i-l dau îmi sfârtecă sufletul.

— N-am încredere în cuvântul tău.

Shade este soldat. Nu a avut o viață ușoară, așa că suferința nu-i este străină. Totuși, cuvintele mele îl rănesc profund. Îi citesc pe chip durerea.

Am să-i cer iertare mai târziu, îmi spun.

Dacă va exista un „mai târziu“.

O altă rachetă zboară pe deasupra noastră și cade la câteva străzi mai încolo. Bubuitul îndepărtat al exploziei nu acoperă zgomotul mai strident și mai înspăimântător care sporește de jur împrejurul nostru.

Cadența a o mie de picioare în marș.